

HORVÁTH (EÖ) TAMÁS
**Ballada a hétköznapi
 ember igazáról**

A járgány, az övé hamisítatlan, lepukkant csotrogány volt valamikor a nyolcvanas évek közepéről. Az alkatrészt is úgy kellett buherálni bele, ha elszállt. Szerencsére mindig akadt bent, a remízben olyan aranykezü kolléga, aki egy sör fejében úgy-ahogy menetképesse varázsolta.

Pedig még itthon gyártották. Nyugaton az ilyen már rég túl van a második bezúzáson. Vagy a harmadikon.

Olykor meglebegtették, hogy cserélik a járműparkot nyolc-tíz éves német, francia gépekre. Maga is látott ilyent, igaz, jó távolról. De a műhelyben csak a fejüket csóválták: szart sem érnek. Ha lerohad valami bennük, hónapokig bütykölhetnek rajtuk. Ezeket itt legalább a rozsda összetartja.

Ettől függetlenül álmodozott róla azért, hogy egyszer csak aláznak egy ilyen csilivili járműcsodát. Amelyiken pöccintésre indul minden. Amelyik, ha nem is a Belvárosban, de legalább nem a kertek alatt, Rákosborzasztón közlekedik.

Bent, a garázsban mintha kikattant volna az idő kereke. Szentül meg voltak róla győződve, hogy oda-fönt már nem is számolnak velük. Papíron réges-rég nem létezik a telep, csak ezt elfelejtették közölni velük. A fizetés is tévedésből érkezik a számlára.

Máskülönben okosabb ezeket az ügyeket nem nagyon piszkálni – így az általános vélekedés. Gondolnak egyet a fejesek, és máról holnapra bezárják a garázst. Mivelhogy veszteséges. Átszerveznek, járatot ritkítanak, ők pedig utcára kerülnek. Mi az nekik?

Az éjszakai szolgálatot különösen rühellte. Rendben, a túlórapénzt általában kifizették. Igaz, legalább két-három nappal a közműszámlák, esedékes törlesztőrészletek határideje után. Igazából nem is ezért. Akadnak olyanok, akik napközben is képesek békében, háborítatlanul aludni. Ő még éjszaka sem mindig. A volán mellett legfeljebb. Előfordult, hogy kihagyott egy megállót, s csak a következőnél riadt fel. Közben persze egyirányú utcák, éles kanyarok és jobbkezes kereszteszódások.

És ami leginkább zavarta: az asszonyt, a kislányt alig-alig látta. Olykor hétfőgeken sem. Nóri még

csak-csak hajlandó rá, hogy felkeljen az éjszaka kelő közepén, ételt melegítsen, szóljon hozzá néhány szót. (Igaz, a kellemetlen megjegyzések, morgolódások nem maradhatnak el.) De a kicsi, az más. Neki nem lehet magyarázkodni.

Megfordult az is a fejében, hogy faképnél hagyja őket, másik állást keres. De a vége midig az lett, hogy hiába hívták be interjúra (már ha behívták), sehogyan sem sikerült eladnia magát.

Meg reménykedett is: eljöhet még a nap, amikor valami csoda folytán hozzájuk is megérkeznek a vadiúj, vagy alig-alig használt járgányok. És talán az sem lehetetlenség, hogy kiemelik őt, beteszik a központhoz közelebb valami emberségesebb járatra.

Pár esztendővel azelőtt a pesti éjszaka még a hétvégét jelentette lényegében. Az ösztönök már péntek délután elhagyták kereteiket. A féktelenség, ha lehet, még jobban eluralta a székesfővárost, mint a következő estén. A vasárnap voltaképpen a kezdődő kiábrándulás, a csömör jegyében zajlott. Néhány óra csak, és könnyörtelenül itt a hétfő, és valakinek el kell mosogatnia, gondosan összesöpörnie az üvegcserepeket, fertőtlenítenie a teleokádott végét.

A máskor szerény forgalmú peremkerületi járatok megpezdültek ilyenkor, mert tudott mindenki egy király helyet, ahol olcsó a sör meg a Jäger, tök jó fej a pultos, és percek alatt ki lehet érni a központból.

Aztán ezek a túlméretezett *partyk* észrevétlenül áthúzódtak hétfőre. Adrenalin- és endorfin-elvonási tünetek lettek úrrá a nemzedéken. És akkor persze már a csütörtök is. Mert pénteken úgysem érdemes semmi jelentősebb vállalkozásba fogni. Azok a lúzerrek pedig, akik ilyenkor is pedáloznak, nem érdemlik meg, hogy ülőhely jusson nekik.

Négy vagy öt fős lehetett a társaság. A tökéletes tudatvesztésen még innen, de ahhoz már eléggé feltöltve, hogy akármibe fejest ugorjanak.

Tapasztalt ilyent. Amíg házon belül marad a felfordulás, nem érdemes lépni. Ordíthatnak, bagózhatnak, verekedhetnek is. Maguk között. Amíg a törzsutasok nem sokallnak be, nem borítják a bilit. De ők ilyenkor meglapulnak a hátsó üléseken, és csak egészen halkan mernek méltatlankodni.

A lány a haját kékre és rózsaszínre festette. Enélkül, meg a szándékosan elnagyolt smink nélkül talán egészen vonzó is lehetett volna az ábrázata. A fiúk lánynak tetsző viselete pedig nem utalt semmiféle

természetellenes hajlamra. Kedvenc zenecsatornájukról vagy a világhálóról vehették le ezt a fajta beállást.

Nem félt: kisezerszer átélt már hasonló helyzetet. Jönnek valahonnan, ahol elérte a hangulat a tetőpontját. Ők meg, nyilván, hajtának még. Máshol. Ahol reményeik szerint még inkább le lehet szakadni a rögvalóságról. Az alapozás láthatóan megtörtént már. Nemcsak alkohollal.

Mikor cigányok szólnak be, az más helyzet. De tíz-ből kilenc esetben elég, ha leállítja a motort, és kiszáll a vezetőfülkéből. Ha leszálltak, persze, rugdos-sák a karosszériát, meg kiabálnak utána mindenféle válogatott disznóságot. Tudják: nem fog utánuk menni.

Országos bronzérmes volt ifi korosztályban. Szoros pontozással kapott ki az elődöntőben a bajnoktól. Egy percig sem érezte magát vesztesnek. Később is lejárt az edzőterembe kesztyűzni, amíg a munkája engedte.

Ezek itt vizesnyolcasok. Az első komolyabb balhénál összepisálnák magukat. Apuci, anyuci tömi beljüket a zsetont ahelyett, hogy leülnének egyszer velük tisztességesen beszélgetni. Habár most már az sem használna. Csütörtök volt.

Legfeljebb a halványlila izompólós. Annak a képe nem volt tiszta valamiért. Nem kispályás csirkefogó. Látszott: nincs annyira kiütve, mint a többi. Vagy kevesebbet ivott, vagy jobban bírja.

A gubanc ott kezdődött, hogy egyikük minden előzmény nélkül lerókázta Demizsont, a hajléktalant. Ismerte az ürgét. Nem bántott senkit. Büdös volt, retkes. Ha berúgott, magában beszélt. Ez minden. A járaton aludt általában: része a menetrendnek.

Véletlenül szó sem lehetett. Jól látszott, amint az egyik srác odakacsázik hozzá, megáll előtte terpeszben, és sugárban lehánnya a kabátját. Az persze alig észlelt valamit, annyi szesz volt benne. Valószínűleg a többszöröse annak, amit a banda fogyasztott.

Ő viszont felhúzta magát rajta rendesen. Miért ebbe a szerencsétlen csövesbe kötnek bele? Ha csak feleannyit kaptak volna az élettől, rég feldobták volna a bakancsot.

Ki is nyitotta a fülkeajtót, hátra is szólt: viselkedjenek. Úgy tűnt, ennyi elég. Ők sem akarnak több feszültséget. Talán ráéreztek: megjárhatják, de nagyon. Demizson meg feltehetőleg nem sokat észlelt az egészből. Talán, ha reggel. Akkor sem biztos, hogy megpróbál másik kabátot tarhálni vagy turkálni magának.

Annyit azért elkapott még a tükörből, hogy a lila pólós tesz valami megjegyzést. Mintha őt érte volna

sérelem. Ő tudja. Előbb-utóbb le kell szállniuk. Legkésőbb a végállomásnál.

Ott hibázott, hogy utánuk szólt. Le kellett volna nyelni, hogy a társaság vezére egy laza mozdulattal összetöri a karosszérián a vodkásüveget, és végighúzza a busz oldalán. Nem ettől fogják bontóba küldeni. A srác az a fajta volt egyértelműen, aki nem ismeri a vereséget. Vagy nem tanították meg rá, vagy...

„Figyelj! Ettől jobb lesz az estéd?”

Szempillantás alatt körbeállták.

„Kell valami, csicska köcsög?”

Ő háttal a busznak, azok félkaréjban. Nem sokban különbözik, mint mikor beszorítják a kötélhez.

„Nem bántottalak, és te sem ezt akarod. Elmentek szépen bulizni, és elfelejtjük az egészet.”

„Szemét kis buzi, kapd be a faszom!”

Ezt a lány mondta. Balhé készült, már nem lehetett visszacsinálni. Egyik kollégáját ilyenek rugdos-ták félholtra. Vissza akart ülni a gépre, amikor kijött a kórházból, de leszázalékolták.

„Hogy midet?”

Lehet, hogy az ormótlan bakancs okozta, lehet, hogy a lány alkoholszintje volt a legmagasabb, de az első támadás tökéletes kudarcba fulladt. Elvágódott teljes lendülettel, és ottmaradt az aszfalton.

Ő is azt hitte, itt lezárult a történet, ám váratlanul rúgás érte valahol a válla és a nyaka között. Nem kétséges, a halványlila pólóstól kapta. És az sem: évekig tanult valami hareművészetet.

Fájt. Nem is kicsit. Azt azonban megtanulta a ringben: mi az a két dolog, amit tilos ilyenkor. Beszarni és menekülni. Valamint kapásból visszatámadni. El kell mozogni, védekezni, amíg ki nem tisztul a feje, s aztán szép lassan, nyugodtan építkezni.

A második támadás már nem érte teljesen kétségbeesetten. Elhajolt valahogyan, de testre így is bekapott egy kisebbet. A banda egyelőre nem mozdult. Úgy lehet, átengedték a diadalt a vezérnek.

A harmadik rúgást úgyszólván tökéletesen blokkolta. Az izompólós valóban hosszabb ideig járhatott valamilyen küzdősportra, de a tétmeccsek valószínűleg kimaradtak életéből. Nem tanulhatott meg veszíteni, mert nem állt még szemben magánál erősebbel.

„Na, mi van, köcsög, akarsz még?”

A lány a földön. Annyira részeg, hogy felkelni sem bír. A többiek biztonságos távolságban. Egy darabig csak védekezni és kontrázni. Nem fontos, hogy rájöj-jön a kis alfa-hím, mibe mászott bele.

Háromszor volt már padlón. Egyszer úgy, hogy felállt, és fordított. Kezdtet tisztulni a látása. Ha ez itt egy percen belül nem képes lenyomni, akkor ő következik.

Bekapott még két kisebb, mondhatni jelentéktelen ütést. Ekkor már a haverok is kezdték észrevenni, hogy nem minden az eredeti forgatókönyv szerint alakul. Közlebb húzódtak, de a vezér leintette őket.

„Egyedül is boldogulok.”

Nem támadott azonnal. Hagyta, hogy elborítsa a fiú fejét az adrenalin. Voltaképpen nem akart mást: a szokásosnál keményebb leckét adni. Demizsonért.

Kezdetben nem is tett mást: jobbal piszkálta. (Rájött, a fickó nemigen tud mit kezdeni a kombinációkkal.) Ha benyeli az első egyenes ütést: annyi neki.

Észre sem vette, megfordultak. Már a lila pólós verekedett háttal a busznak. A cimborái le is engedték a kezüket, hátra is léptek. Röhögtek úgyszólván: ökölvívással próbál hazavágni egy karatést vagy mi a csudát.

Nem is számított rá, hogy betalál az első komolyabb jobbos. Meg a második. A harmadikat kifejezetten alibiből engedte el. Nem úgy a bal csapottat. Meg is rogyant tőle rendesen a srác.

Arra meg végképp nem, hogy olyan jól ül a vízszahúzott, hogy az szinte nekirepül a busznak. Fejjel.

Aztán néhány másodpercig a tökéletes tanácsatlanság. Ő maga sem rakta össze igazán, mi történt. A rózsaszín-kék hajú lány visitása riasztotta fel. „Mocok, geci, szemétláda, gyilkos!”

Valóban, ott hevert a földön az izompólós. Mozdulatlanul. A szeme nyitva. Körben a haverok rémülten, zavarodottan. A bulinak annyi. Ez azért összeállt bennük.

Nem tudta, miért teszi: beugrott a járgányba (akkorra kiürült már), és gázt adott. A lány ordítását azért hallotta még. „Megfizetsz, te rohadék! El tudjuk intézni, hogy csak vízszintesen jöhess ki a sittről!”

A hajnal messze a közigazgatási határon kívül érte. Nem tudta, hogyan keveredett odáig. Nem lehetetlen: elaludt a volánnál.

Jelentkezni kellene mégis, ez járt az eszében. Enyhítő körülmény. Az viszont, hogy lapátra teszik, áll, mint Katiban a gyerek.

Tette is volna rükvercbe a gépet a leágazásnál, mikor bekattant neki: eltévedt egészen. Pedig nemcsak városon belül ismerte ki magát: agglomerációban is. Sőt. Viszonylag távoli helyekre eltalált gond nélkül.

Meg vissza is. De ez a vidék most teljesen ismeretlennek tetszett. Talán, mert annyit építkeznek összevissza. Vagy az éjszakai dolgok viselték meg annyira.

El kell indulni ilyenkor toronyiránt, rálelni az első lakott helyre. Onnan aztán minden egyértelmű. Az asszony meg fogja érteni. Idővel a kislány is. Az sem kizárt: megússza pár év felfüggesztéssel.

Csak a járgányt vehetik el tőle. Azt viszont tutira. Az öt tonna vas-oxidot. Mert egyetlen alkatrész sincs benne, amely kifogástalanul működne, vagy csak hozzávetőleg új lenne. Miért kár érte?

A falunak, ahová betévedt, legfeljebb a neve volt ismerős. Az is csak távolról. Arra sem emlékezett jószerevével, a fővároshoz képest melyik irányba található.

Ilyenkor legokosabb megkeresni a kocsmát. Ott mindig ül valaki, aki jobban tudja. Vagy a benzinkutat. Ahol valóban tudják is. Minél hamarabb vissza kell érni Pestre. Ha önként jelentkeznek, csak nem vágják előzetesbe.

Másodpercek múlva rakta csak össze, hogy a kis háznál voltaképpen rablás zajlik. Két csuklyás, melegítő alak. Épp a bejárati ajtót nyomták be. Láthatóan nem kellett nagyon erőlködniük.

Habozott egy kevés ideig: beleártsa-e magát, hiszen így is elég nagy a zúr körülötte. Aztán valami néven nem nevezhető parancsnak engedelmességet letette a buszt az árok mellett. Történjen, aminek történnie kell, de valaki most nagy bajban van. Szarember, ha elhúzza a csíkot.

Egy pillanatra azért megpöccent benne a kétség: hátha félreértett valamit, de amikor berontott, egészen bizonyos lett felőle, ezek itt a házat rámolják ki. A néni a díványon kucorgott. Nyöszörgött, sírt, és azt hajtogatta, hogy mindent vihetnek, csak ne bántsák.

Arra is felkészült: nehezebb lesz a dolga, mint a suhancokkal a végállomásnál. Nem szabad megvárni, míg rendezik soraikat. Lehet náluk bármi, amivel ütni, szúrni, vágni képesek. És nagyon meg kell verni őket. Hogy elmenjen a kedvük még egyszer próbálkozni. Legalább itt.

Nem várta meg, míg az öregasszony hálálkodni kezd. Nem fontos, hogy bárki megjegyyezze a nevét, az arcát. Amit a kis tinilány ordított utána, nem hangzott üres fenyegetőzésnek. Ezeknek lehet akárkijük akárhol.

Az viszont szóba sem jöhetett már, hogy betérjen valahová kérdezősködni. Balhé volt, és ő ott volt. Be, a volán mögé, és taposni a gázt. Mármint, amit ki lehet hozni egy ilyen vénséges vén csotrogányból.

Majd valahol máshol, messze mindenféle helyszíntől újragondolni mindent. Mert a világ végéig nem kovályoghat egy özönvíz előtti kék busszal. És különben is: a törvény az törvény.

Talált egy félreeső tisztást, ott nyomta el az álom. Aludt ő már vezetés közben. Álmában nyomta a gázt, nyitotta-csukta az ajtót, szólt bele a mikrofonba: „gázmenet”. Ha valami hiányozni fog, az a hajnali dögerős kávé. Összedobták a pénzt, és csak jó márkákat vettek.

Reggelre összeszedte magát. Mégiscsak az a legjobb megoldás, ha önként jelentkezik. Jogos önvédelem történt. Ha előkerül csak egyetlen szemtanú is, a kis taknyos befoghatja a száját. Megeshet, lapátira sem tesz. Bizonyos idő múltával még a volán mögé is visszaengedik.

Nagyjából azt is kibogozta, merrefelé jár. El sem hagyta igazából a vonzaskörzetet. De ha nincs más, megáll egy benzinkútnál, szól a vezetőnek: hívja a rendőrséget.

A rádiót viszont továbbra is félt bekapcsolni. Hiába érezte magát véltelennek, nem akarta hallani, ahogyan bemondják óránként: továbbra is nagy erővel keresik azt a BKV-sofört...

Hatalmas tömeg állta el az utat. Elsőre azt hitte, őt próbálják feltartóztatni. A háttérben ott ácsorogtak az egyenruhások. Bár csak ketten, de nem volt kétsége afelől: valahol ott rejtőznek a terrorelhárítók is.

Csak miután kiszállt (feltartott kézzel), jött rá: egészen más dolog zajlik. Családot lakoltatnak ki. A rendőrök, a hatósági személyek mind azért vannak ott, hogy néhány jobb sorsra érdemest utcára tegyenek. Órá jószerével ügyet sem vetettek.

Amúgy nemigen kellett közbeavatkoznia a szervnek. Tehetetlenül, félig kábán tébláboltak fel-alá az adósok. Egyikük hangosan zokogott. Legfeljebb, ha a sokaságot csitítani. Mert az kiabált mindenféle cifra dolgot. Leginkább annak a terepjárós, öltönyös fickónak, aki kissé félrehúzódva, félig támaszkodva, mondhatni megvetően szemlélte az intézkedést.

Neki most meg kellene kérni őket, hogy álljanak félre, hogy beérhessen Pestre, feladhassa magát. Bár az a simább, ha odalép a két rendőrhöz, és megkéri, szóljanak be a központba.

„Ne szórakozzon! Nem látja, hogy intézkedünk?”

Hogy a viharba magyarázza el ezeknek az agyhaltaknak, hogy külön dolguk van, mint egy boldogtalan, léthatáron élő családot zaklatni. Mindenkinek jobb lenne, ha véget érne ez a rettenetes történet.

Addigra az öltönyös is melléjük csapódott, és oda-szólt, hogy húzzon a francba, mert drága az ideje. Csak fél perc, mentegetőzött, értesítik a központot, és már jönnek is érte.

A terepjárós – nem tudni, miért – kezdte elveszíteni önuralmát. „Anyádat, csicska köcsög, kiabált, azt hiszed, neked vannak itt ezek?”

Ő maga is feldúlt volt, kialvatlan. Kár a fogsorért a végelében, vágott vissza. Amúgy tarthatna fél perc szünetet mások vérének szívásában.

Itt gurult el a másiknál a gyógyszer. Nem tudni, fegyver volt-e, vagy csak *annak látszó tárgy*. Nagyot hibázott, hogy előrántotta.

Futtában még hallotta, amint megjegyzi valaki félhangosan a háta mögött: „a Buszos Karcsi”.

„Nézd, főnök, tankolok neked tíz liter dízelt, de ez minden. Használhatod a rötyit is. Gyorsan, feltűnés nélkül. Aztán eltépsz. Nem láttalak, és te sem láttál.”

Pedig alakulhatott volna rosszabbul is. Például úgy, hogy előkapja a gázsprayt a tulaj a pult alól.

„Rohadt egyszerű. Ha itt kapnak el, vagy valahol a közelben, senki nem mossa le rólam, hogy én dobaltalak fel. Onnan kezdve senki nem áll be, még akkor sem, ha porzik a tankja.”

Annyit kért csak, hogy szóljon a rendőrségnek. Addig elül a sarokban.

„Ha nagyon éhes vagy, adok egy szendvicset. Meg egy vizet. Kéket vagy rózsaszínt akarsz? Tudod, ha egyben mész el innen, akkor viszont azt mesélik rólam, hogy én segítettem a Buszos Karcsit. Az üzlet.”

Fűszeres illat áradt a mikró felől. Régen ivott olyan jó kávé, mint amit eléje tett a benzinkutas. Rettenetesen hasonlított az egész az éjszakai műszak utáni percekre, amikor szükség van még néhány perc ösztönzésre, hogy az ember hazafelé vegye a menetirányt. Bent ül az ember a végállomáson, s hosszú percekgig csak bámul ki a fejéből.

„Nem tudom, hallgatod-e a híreket: az egész ország neked szorít. Tisztában vagyunk vele: egyszer csak elkapnak, de nagyon szeretnénk, ha ez minél később történne meg. Te nem a Whiskys vagy, és nem a Stohl Bucsi. Semmi mást nem csináltál, csak amit mindnyájan szerettünk volna hasonló helyzetben. És kapaszkodj, irigyek vagyunk rád ezért. Mert te eljutottál addig, hogy kivágódott a biztosíték. Meg ne tudd, mi megy itt. Minden héten legalább egyszer beáll ide egy ürge, telepakolja a tankot, és elhúz a sunyiba fizetés nélkül. Nem egy felnőtt korú Suzukival,

hanem Roverrel, Audival. Érted, nem merek szólni miatta, pedig itt a pult alatt a gázspray. Akkor sem, ha egyedül van. Akkor sem, ha gyengébb nálam. Nyugi, összeraktam. Te azt szeretnéd, ha idejönnének, és elvinnének. Mi meg azt, hogy nem. Senkit nem kell, hogy megverjél. Csak annyi, hogy szabadon mászkálj az országban. Ez majdnem olyan, mint a Fradinak vagy a vízipólósoknak drukkolni. Persze, tudjuk, nem így képzelted el. Meg azt is, hogy előbb-utóbb rád rakják a karperecet, de mégis úgy lenne jó, ha ez minél később jönne el. Nekünk, hozzád hasonlóknak csak addig van esélyünk, amíg te beszállsz a volán mögé.”

Ilyesmin sem járt az agya. Arra vágyott leginkább, hogy ledöljön végre valahol, és kialhassa magát. És ha ez egy priccs a fogdában, az sem baj.

„Van egy áthidaló megoldás. Üss le. Komoly. Zavarj be egy rendeset – ne csak alibiből –, aztán hívd a yardot. Helyreáll a rend, és engemet sem fognak kigolyózni. Ne érts félre: mi itt, a terepen mindnyájan neked szurkolunk, csak jobban szeretnénk, ha az egész nem a közvetlen közelünkben zajlana. Mondjuk, a tévében. Ami most van, az nem jó. Az nem állapot. Teli a címlapok trógerekkel, szélhámosokkal. És egyikünk sem vagány annyira, hogy odaálljon, és szétcsapjon. Mert mégiscsak az a dolgok természetes rendje, hogy elkapjanak és lesitteljenek tégedet. Arra azért szeretnék megkérni, hogy ne törd össze az állkapcsomat, ha lecsapsz. Máskülönbén nincs harag.”

Bakos törzszászlóst még a tévészékház ostromának idején hozták fel Pestre. Bizonyos pillanatok kitörölhetetlenül beleragadtak az emlékezetébe, mások kiestek.

Az energiaital szagára, mely az erjedő cefrére hajazott, arra igen élénken. Kartonszám döntötték magukba. Voltak, akik annyira felpörögtek tőle, hogy minden különösebb ok nélkül egymásnak rontottak. Ő azóta gondolni sem bírt rá. Menekült, ha megérezte, hogy a közelben megbontottak egy dobozzal.

Azt például tökéletesen elfelejtette, mi módon kerültek a főbejáráthoz. Ott ácsorogtak úgyszólván, igyekeztek tartani az alakzatot, miközben tele volt a gatyájuk. Egy alak nem messze tőle nekik rontott egy léccel a kezében. Lefújták paprikaspray-vel, de úgy tetszett, meg sem kottyant neki. Válogatott goromba-

ságok kíséretében támadt újra. A többiek ügyyel-bajjal próbáltak hárítani a plexipajzzsal. Ő maga is teljesen tanácstalan volt.

Barátnője járt az eszében, aki csak nem bírta elszánni magát, hogy összeköltözzenek. Igazából a kezét is hajlandó lett volna megkérni, de a kifogások leginkább az anyagiakról szóltak.

Egyszerre könnyebbült meg, és érzett lelkiismeretfurdalást, amikor megkapták a parancsot: elhagyni a helyszínt. Nekik az lett volna a kötelességük, hogy visszaverjék a rohamot. Kedvezőbb esetben péppé verjék az ostromlókat. Addigra tucatjával cipelték el a mentők a kollégákat.

Ott kellett volna maradni, küzdeni utolsó leheletig. Ugyanakkor ellene sem szegülhetett a felsőbb utasításnak. Egyenruhás, nem pedig magányos rendcsináló. Szégyellte mégis saját fellelegzését, ahogy dönti magába az ásványvizet, tömi a szendvicset a szálláson az események után. És teljesen kábán mered a képernyőre, mintha valamikor máskor, valahol máshol történne az egész.

Fennragadt a székesfővárosban. Pár nappal később már kapott rendes szerelést: kevlármellényt, sisakot. Annak ellenére, hogy senki nem adott ki ilyen parancsot, vadászat folyt mégis. Bárkire, akinek nem tetszett az ábrázata. Valamikor szeptember-október fordulójára állt össze neki, hogy amit tesznek, alig különbözik a futballhuligánok akcióitól.

Addigra a barátnő is lelépett.

„Nincs helyén a világ.” Ezt gondolta. Ha társaságba került, igyekezett nem beszélni múltjáról, hivatásáról. Ő nem „sün”.

Várta már szinte, hogy érkezzen a riasztás. Ez nem ugyanaz a helyzet, mint ama bizonyos október huszonharmadikán. Igaz, azon a napon csak biztosítani vezényelték ki. Nem kapott löfegyvert, sem könnygázgránátot. Viperát sem szerzett be.

Ez egy két lábon járó veszélyforrás. Bűnelkövető, ha úgy tetszik. Semmiképp sem olyan, mint akik fuldokolva rohagáltak fel-alá az Astoriánál. Megeshet, amúgy egészen rendes, jóra való ember, csak most elgurulhatott nála a gyógyszer. Tetszik, nem tetszik, meg kell fékezni valahogyan.

A gépkarabély engedelmesen simult a tenyerébe. Teljesen hozzászokott, hogy a céltáblák ember formájúak. Megeshet, a fegyver is ugyanaz...